

The image shows the front cover of an old book. The cover is decorated with a dark, swirling marbled pattern in shades of black, brown, and gold. In the bottom-left corner, there is a small, rectangular white label with a blue border. The label contains the number '2156' written in red ink.

2156

12

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ

EUR

α' ενδοχ 1833.

ΕΥΡΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΚΑΙ

ΟΙΚΟΔΟΜΗ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΤΗΝΟΝ

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Τυπογρ. τοῦ Φοίνικος

1865

ΕΥΡΕΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

1881

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

1

Καθ' οὗν καιρὸν ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἐθαυμάστωσε τὰ ἐλέη του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Λαοῦ του, ἐξάγων αὐτὸν ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Ἀλλοφύλλου ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, ἠυδόκησε συγχρόνως νὰ μεγαλύνῃ καὶ τὴν ὑπερένδοξον αὐτοῦ Μητέρα, τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, μὲ τὴν θαυμασίαν ἀνακάλυψιν τῆς πανσέπτου αὐτῆς Εἰκόνης κατὰ τὴν νῆσον Τήνον, καὶ τὴν χάριν τῶν δι' αὐτῆς ἐνεργηθέντων, καὶ ἐνεργουμένων καθημέραν θαυμάτων εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἀδιστάκτου, καὶ θερμῆς εὐλαβείας προσερχομένους εἰς τὸν ἱερὸν αὐτῆς ναόν.

Ἡ ἀγία αὕτη Εἰκὼν φέρει τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ βλέπε τοῦτο πρῶτον, Χριστιανέ, τὸ θαῦμα, καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ θαύματος. Ὅτε ὁ προαιώνιος Θεὸς ἠυδόκησε νὰ φανερώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεως τῆ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Κοσμοκράτορος, εὐηγγελίσαστο εἰς τὴν Ἀειπάρθενον τὴν ἐξ αὐτῆς ἄρρητον τοῦ Λυτρωτοῦ σάρκωσιν, καὶ τὴν δι' αὐτῆς σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ὅτε δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἔμελλε ν' ἀποστείλῃ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος τὴν λύτρωσιν εἰς τὸν

Ἄκρον τοῦ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἀλλοφύλλου, προσεμύ-
νησεν εἰς αὐτὸν τὴν Σεῖαν τοῦ βουλῆν διὰ τῆς παραδόξεως
εὐρέσεως τῆς πανσέπτου Εἰκόνης τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς
Θεοτόκου. Καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ ἀνακαλύπτεται ἡ Σεῖα τοῦ
βουλῆ διὰ τῆς παναγίας Παρθένου, καὶ προκαταγγέλεται
δι' αὐτῆς ἡ κοινὴ σωτηρία. Θαῦμα ὄντως τῆς Σεῖας οἰ-
κουμένης, πιστούμενον μὲ τόσα καὶ τοιαῦτα ὑπερφυῆ θαύ-
ματα, ὅσα συνέτρεξαν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἁγίας
Εἰκόνης, καὶ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καὶ ὅσα
τερατουργοῦνται κατ' ἐκάστην εἰς τὸν ναὸν τοῦτον, διὰ τῆς
χάριτος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐκ τῶν ὁποίων Σελομεν
διηγηθῆ ὀλίγα τινα, χάριν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἐκ-
Σέτοντες μὲ ὅλην τὴν ἀπλότητα, ὅπως εἶδον καὶ ἤκου-
σαν πολλοί, καὶ μαρτυροῦσιν αὐτοὶ οἱ ὑπηρέται τῶν θαυ-
μάτων. Ἀρχόμεθα δὲ ἀπ' αὐτῆς τῆς εὐρέσεως τῆς ἁγίας
Εἰκόνης.

Εἰς τὴν νῆσον Τήνον εὐρίσκεται γυναικεῖον Μονα-
στήριον, ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτό-
κου τιμώμενον, κείμενον ἐπὶ τῆς ὀφρύος ὄρους ὑψηλοῦ,
πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως, ἅγιος Νικόλαος, ἀπὸ τῆς ὁ-
ποίας ἀπέχει ὁδὸν μιᾶς ὥρας. Μονάζουσι δὲ εἰς τὸν Παρ-
θενῶνα τοῦτον περίπου ὀγδοήκοντα Μοναχαί, ἀσκούσαι τῷ
ἑντι βίον μοναδικὸν καὶ πρέποντα, κατὰ τε τὸ σχῆμα
καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν, εἰς τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὸν ἁγί-
ον Νυμφίον παρθένους, διότι, προσκαρτεροῦσαι διαπαν-
τός εἰς τὰς προσευχὰς καὶ νηστείας, πορίζονται τὰ πρὸς
τὸ ζῆν ἐργαζόμεναι ταῖς ἰδίαις χερσίν, ἢ ἀπὸ ἐλέη τῶν

Χριστιανῶν βοηθούμεναι, χορηγούμενα τὸ πλεῖστον ἀπὸ τούς εὐκαταστάτους τῶν πολιτῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχουσιν εὐλάβειαν εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο κατάστημα. Αὗται δὲ οὐδεμίαν ἔχουσι κοινωνίαν μὲ τὰς ἑξω, μήτε παντελῶς ἐξέρχονται τῆς Μονῆς, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, καὶ τότε μὲ ἄδειαν τῆς Ἡγουμένης, καὶ ὅλως ρυθμίζουσι τὴν ζωὴν των αἱ Μοναχαὶ αὗται πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας, καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ ἱερόν τοῦτο καταγώγιον ἐμόναζε μετὰ τῶν ἄλλων, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀφιερωθεῖσα, Μοναχή τις Πελαγία τοῦνομα, πρεσβύτις ἤδη, ὡς ὀγδοήκοντα ἐτῶν, βίον δὲ σεμνὸν ἐξ ἀρχῆς καὶ πολιτείαν ἐνάρετον ἐξησκημένη. Κατὰ δὲ τὸ 1822, κατὰ μῆνα Ἰούλιον, ὤφθη κατ' ὄναρ εἰς τὴν ἱεράν ταύτην παρθένον, περὶ τὸν ὄρθρον τῆς Κυριακῆς, γυνή τις περιβεβλημένη ἄρρητον δόξαν καὶ λαμπρότητα, καλέσασα δὲ αὐτήν, ἐπρόσταξεν. Ἐγερθεῖσα ταχέως, νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἓνα τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, ἐπίτροπον τοῦ ἰδίου Μοναστηρίου, Σταματέλου Καγκάδην ὀνομαζόμενον, κελεύουσα τοῦτον νὰ ξεσκεπάσῃ τὸν οἶκόν της, χωσμένον εἰς τὸν ἀγρόν τοῦ Ἀντωνίου Δοξαῤῥα πλησίον τῆς Πόλεως, καὶ νὰ ἐπιστατήσῃ ὁ ἴδιος, διὰ νὰ ἀνεγερθῇ λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς.

Πρὸ ταῦτα ἐξυπνήσασα ἡ Μοναχή, ὅλην ἑκθαμβος, ἱστατο προσευχομένη, καὶ διαλογιζομένη κατ' ἐαυτήν τὸ ὄνειρον, νομίζουσα δὲ τῆς φαντασίας ἀνάπλασμα τὸ ὄραμα, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ φανερώσῃ εἰς ἄλλον. Παρῆλθον ἑπτὰ ἡμέραι, καὶ πάλιν ὁρᾷ καὶ ἀκούει τὰ αὐτὰ, κατὰ

τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν. Ὡς δὲ καὶ τότε ἔκρυπτεν ἐν ἑαυτῇ τὸ ὄραμα, τρίτον ἤδη, καὶ κατὰ τὴν τρίτην Κυριακὴν φαίνεται εἰς αὐτὴν ἡ αὐτὴ γυνή, ἐλέγχουσα μετ' ὀργῆς τὴν ἀπειθείαν αὐτῆς, καὶ φοβερίζουσα αὐτὴν καὶ τρίτον παρακούσῃ. — Καὶ πόθεν ὁ ἄνθρωπος, πρὸς τὸν ὁποῖον με στέλλεις, ἔλεγεν ἡ Μοναχὴ, θέλει δυνηθῇ νὰ σοὶ χτίσῃ τόσον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἶκον, ὁποῖον λέγεις; — Ἐγὼ θέλω οἰκονομήσει τὰ πάντα, ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν, μόνον κάμε ὡς σὲ προστάζω, καὶ μὴ ἐρεῦνα περαιτέρω. — Καὶ τίς εἶσαι, Κυρία μου, ἠρώτησεν ἡ Μοναχὴ, ὅτι ὀργίζεσαι κατ' ἐμοῦ οὕτω, καὶ με προστάξεις τοιαῦτα; ἀπεκρίθη δὲ οὕτω. « Εὐαγγελίζου γῆ, χαρὰν μεγάλην »· ταῦτα ἀκούσασα ἡ Μοναχὴ, ὅλη ἔντρομος καὶ ἐκστατικὴ, ἐφώνασεν. « Αἰνεῖτε, ἄρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν »· καὶ τρέχουσα ἦλθε πρὸς τὴν Ἠγουμένην, διηγουμένη μετὰ φόβου καὶ τρόμου εἰς αὐτὴν τὸ ὄραμα. Ἡ δὲ, γνωρίζουσα τὴν ἀρετὴν καὶ θεοσέβειαν τῆς Μοναχῆς, δὲν ἐδίστασε παντελῶς, ὅτι τὸ ὄραμα τῆς Μοναχῆς εἶναι ἐμφάνεια ἐναργὲς αὐτῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, διὰ τοῦτο ἐπρόσταξεν αὐτὴν νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν ἐπίτροπον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὴν ἡ Θεοτόκος, καὶ νὰ διηγηθῇ πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα με ὅλην τὴν ἀκρίβειαν.

Ὑπήκουσεν ἡ Μοναχὴ, καὶ ἐλθοῦσα πρὸς τὸν ἐπίτροπον, ὅς τις ἔτυχε διατρίβων τότε εἰς τὸ πλησίον ἐκεῖ χωρίον Καρυά, διηγεῖται πρὸς αὐτὸν τὸ ὄραμα, προσθέσασα ὅσα ἠπέιλησεν ἡ Γυνὴ κατὰ τῆς νήσου, ὅτι θέλει

ἔλθει κατ' αὐτῆς ὀργή τοῦ Υἱοῦ τῆς, εἰς δὲν ἐκτελέσωσι
 μὲ προθυμίαν τὰ προσταπτόμενα. Ὁ δὲ ἐπίτροπος, μὴ
 δυνάμενος μήτε νὰ ἀπιστήσῃ, μήτε νὰ πιστεύσῃ εὐκόλως
 εἰς τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς, παρέπεμψεν αὐτὴν εἰς τὸν
 Ἀρχιερέα τῆς νήσου κύριον Γαβριήλ, διατρίβοντα εἰς τὸ
 αὐτὸ χωρίον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν πνευματικώτερον.
 Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς, ἀκούσας μὲ προσοχήν ὅσα διηγήθη ἡ
 Μοναχή, γνωρίζων δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ εὐλάβειαν πε-
 ρὶ τὰ θεῖα τῆς Μοναχῆς, ἔκρινεν, ὅτι τὸ ὄραμα δὲν εἶ-
 ναι σκοτεινὸν ὄνειρον, ἀλλ' ἔμφασις νοερᾶς ψυχῆς, φωτι-
 ζομένης, ὅσον ἐγχωρεῖ εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν διὰ τῆς
 θείας ἐλλάμψεως, καθόσον αὕτη ἀναπτέρουται πρὸς τὰ ἄ-
 νω, χωριζομένη τῆς προσπαθείας τῶν κάτω. Ἐπιστοῦ-
 το δὲ τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς καὶ γέρωντις κατὰ τὴν
 πόλιν, ἀφελῆς καὶ ἀπλοῦς τὸν τρόπον, εὐλαβῆς δὲ πρὸς
 τὰ θεῖα· καὶ τούτου ἤκουσε πρότερον ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ
 καὶ ἄλλοι, διηγουμένου τὰ αὐτὰ, καὶ ὅτι κρύπτεται εἰς
 τὸν αὐτὸν τόπον, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ Μοναχή ἔλεγεν, Εἰ-
 κὼν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὴν ὁποίαν ἔλεγε νὰ ἐκχρί-
 σωσι, φανεῖσα ἐν ὁράματι.

Ὅθεν ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐδὲν μελλήσας, συνεκάλεσε τοὺς
 προκρίτους καὶ τὸν κληρὸν, καὶ διηγεῖται τὸ ὄραμα τῆς
 Μοναχῆς, παρόντος καὶ τοῦ εἰρημένου ἐπιτρόπου, προτρέ-
 πων νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὸ ἔργον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκδασίς τό-
 σον ἀριδὴλως προεμυνήτο ἀπὸ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκου.
 Ἐξέδωκε δὲ καὶ ἐγκύκλιον συγχρόνως εἰς ὅλας τὰς Ἐκ-
 κλησίας τῆς Τήνου, παρακινῶν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ συν-

πρέξωσιν, ὅπως καθεὶς ἐδύνατο, χάριν εὐλαδείας πρὸς τὴν Θεοτόκον. Ἀρχησε λοιπὸν ἡ κατασκαφή, κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ 1822 ἔτους, εἰς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον, ὅπου μήτε ἐρείπιον, μήτε ἶχνος κτιρίου τινὸς ἐφαίνετο. Ἀφοῦ δὲ ἐπροχώρησαν εἰς ἱκανὸν βάθος, πολλὰς ἡμέρας ἐργαζόμενοι, ἀνεκαλύφθησαν ἐρείπια οἰκοδομήματος, γνωρίσματα παλαιοῦ ναοῦ, ὡς εἰκάζεται ἀπὸ ἱεροῦ βήματος, μῆκος μὲν ἔχοντος πηχ. 16, πλάτος δὲ πηχ. 4 3/4. Εὗρέθη δὲ καὶ περὶ τὸν νάρθηκα τοῦ ναοῦ φρέαρ ἀνδρῶν, βάθος δώδεκα ὀργυιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὗρέθη ἡ Εἰκὼν περὶ τῆς ὁποίας ὁ γέρον ἔλεγεν, παρημελήθη τὸ ἔργον, καὶ ἡ ἀνέγερσις τοῦ ναοῦ. Ἐπέπεσε δὲ ἐν τούτῳ πανώλης νόσος εἰς τὴν νῆσον, πολὺν θάνατον φέρουσα εἰς τοὺς ἐντοπίους, καὶ τοὺς παραικοῦντας ξένους. Τοῦτο τὸ συμβαῖν ἐπίστωσε μᾶλλον τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς, καὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον με περισσότερον ζῆλον καὶ προθυμίαν. Ἐξελέχθησαν δὲ καὶ τρεῖς ἄλλοι ἐκ τῶν πολιτῶν ἄνδρες Θεοσεβεῖς, ὁ Γεώργιος Περίδης, Ἀντώνιος Καλέριος, καὶ χ. Γεώργιος Σιδῶτος, ἀναδεχθέντες μετὰ τοῦ πρώτου τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστάσιαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Καταβαλλομένων δὲ τῶν Σεμελίων, ἐζήτησεν ὁ Ἀρχιερεὺς ὕδωρ, διὰ νὰ τελέσῃ τὸ συνήθη ἀγιασμόν· παιδίον δὲ παρευρεθὲν ἐμύνησεν, ὅτι τὸ ἐν τῷ νάρθηκι φρέαρ εἶχε πολὺ καὶ ἄφθονον ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λαβὼν ὁ Ἀρχιερεὺς ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν. Οὕτω συνέτρεχον ἐξ ἀρχῆς τὰ πάντα παραδόξως, τῇ χάριτι τῆς ὑπεραγίας Θεο-

τόκου, εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, καὶ τὸν ἀπαρτισμὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου καταστήματος.

Ἐτελειούτο λοιπὸν ὁ κάτω ναὸς εἰς ὀλίγον διάστημα, πολλῶν ἐργατῶν κατ' ἡμέραν συντρεχόντων ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ τὰ χωρία τῆς νήσου, παρεκτανθεὶς εἰς πλάτος καὶ μῆκος, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τιμηθεὶς, διὰ τὸ πηγάσαν παραδόξως ὕδωρ· διότι δὲν εἶχεν εὐρεθῇ ἀκόμη ἀγία Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, μήτε ἐλπίζετο νὰ εὐρεθῇ, τελειωθέντος ἤδη τοῦ κάτω ναοῦ, καὶ μηδόλως διανοουμένων τῶν ἐπιτρόπων καὶ ἐπιστατῶν νὰ ἐποικοδομήσωσι τόσον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ ναόν, ὅποιος φαίνεται σήμερον ὁ ἱερός ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας, καὶ ἀπὸ τίνων μέσων· ἀλλ' ἐνταῦθα ἀρχίζει τὸ θαῦμα, ὅπου τελειώνει ἡ ἀνθρωπίνη ἐπίνοια καὶ δύναμις.

Τὴν 30 τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1823, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, κατ' ἡν ἡμέραν πολλοὶ ἐργαζόμενοι ἔσπευδον νὰ ἐξομαλίσωσι τὸ ἔδαφος τοῦ παλαιοῦ τούτου ναοῦ, ἀνεκαλύφθη ἡ Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου περὶ τὴν ἄκραν τοῦ νάρθηκος κατακεχωμένη, διχοτεμημένη δὲ νεωστὶ κατὰ τὸ μέσον ὑπὸ τῶν σκαπτέντων, καὶ καλυπτομένη ἀπὸ γῆν συμπηλωθεῖσαν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. Ἦτο δὲ πυρίκανστος καὶ ἀπνυθρακωμένη σχεδὸν εἰς τὰ ὀπισθεν, ὥστε εἰκάζετο ἐκ τούτου καὶ τῶν ἄλλων ἐρειπίων, ὅτι ὁ ἱερός οὗτος ναὸς ἔγινε τοῦ πυρός παρανάλωμα, κατ' ὃν καιρὸν ἐκυριεύθη καὶ ἀνσκάφη ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ Σαρακηνοῦς, ἔτη περίπου ὀκτακόσια πε-

τήκοντα, καὶ ἀπώκισθησαν εἰς τὰ μεσόγεια καὶ ὑψηλότε-
ρα τῆς νήσου οἱ διασωθέντες τῆς Πόλεως κάτοικοι.

Ἀποπλυνθείσης δὲ μετ' πολλὴν δυσκολίαν τῆς ἐπ' αὐ-
τὴν γῆς, ἐφάνησαν διακεκριμένοι οἱ χαρακτῆρες τῆς Θεο-
τόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου, συνεσκιασμένοι διὰ τὴν πα-
λαιότητα, ἀβλαβεῖς δὲ διόλου καὶ ἄβηκτοι ὑπὸ τῆς το-
μῆς, διότι ἡ Εἰκὼν ἐδιχοτομεῖτο ἀκριβῶς κατὰ μῆκος
καὶ κατὰ τὸ μέσον, ὅπου τὸ μεταξὺ τῆς εἰκόνης τῆς Θεο-
τόκου, καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου μεταίχμιον. Τοῦτο ἰδόντες
οἱ παρόντες, ἀνέκραξαν χαρμωδῶς, καὶ ἀσπασζόμενοι μετ'
πολλὴν εὐλάβειαν, φέροντες ἔδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἀρ-
χιερέως παρόντος.

Ἦτο περὶ μεσημβρίαν, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Πόλεως καὶ
τῶν χωρίων, ὡς ἤκουσαν τὴν εὐρεσιν τῆς ἀγίας Εἰκόνης,
συνέρρεον μικροὶ καὶ μεγάλοι, διὰ νὰ ἴδωσι καὶ ἀσπασθῶ-
σιν αὐτήν.

Ἐνταῦθα κατανόησον, Χριστιανέ, τὸ μέγα θαῦμα
τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡ ὀλέθριος πανώλης ἐπεκράτει
ἀκόμη εἰς τὴν νήσον, ἀρχίσασα μόλις νὰ κοπάξῃ, ἀφ'
ὅπου ἤρχησεν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ· πόσος κίνδυ-
νος λοιπὸν δὲν ἦτον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ἦν πόσος
λαὸς συνωθεῖτο ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν προσκύνησιν τῆς
ἱερᾶς Εἰκόνης, νὰ μεταδοθῇ ἡ θανατηφόρος λύπη τῆς πα-
νώλου εἰς ὅλην τὴν νήσον; ἀλλ', ὦ τοῦ θαύματος! ἐξέ-
λιπε τὸ κακὸν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καὶ οἱ κατεχόμε-
νοι ἦδη ὑπὸ τοῦ πάθους πολλοὶ παραδόξως ἐσώθησαν, ἐ-
πιχαλούμενοι τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ἐκ

τούτων καὶ ὁ υἱὸς ἑνὸς τῶν ἐπιτρόπων, τοῦ Γεωργίου Περίδη, ὅς τις ἔτυχεν ἐπιστατῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῆς εὐρέσεως τῆς ἀγίας Εἰκόνης.

Οὗτος ἔκειτο βεβλημένος ὑπὸ τῆς Πανώλους τρίτην ἡμέραν, ἀγνοοῦντας ἔτι τοῦ πατρὸς καὶ τῶν οἰκείων τὴν νόσον· ὡς δὲ ἐφάνη τὸ πάθος ὑπὸ τὰς μασχάλας, πενθοῦντες καὶ κλαίουντες, κατέλιπον τὴν οἰκίαν καὶ τὸν υἱὸν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν νοσοκόμων· ὁ δὲ πατὴρ ἔδραμεν ἔμπροσθεν τῆς ἀγίας Εἰκόνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, μετὰ δερμῶν δακρύων δεόμενος, καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ χώμα, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζεν αὐτήν, καὶ ῥαντίσας μὲ τὸ ἀγίασμα, διέταξε τοὺς νοσοκόμους νὰ χρίσωσι μὲ τοῦτο τὰ ὑπὸ τὰς μασχάλας οἰδήματα, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξαν. Τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν, ὅλας τρέμων ὁ πατὴρ, ἦλθεν ἅμα πρωτὶ ἀπέναντι τῆς οἰκίας, καὶ ἐκάλει τοὺς νοσοκόμους, διὰ νὰ μάθῃ περὶ τοῦ υἱοῦ του· βλέπει δὲ αὐτὸν τὸν υἱὸν του προβαίνοντα τῆς θύρας, ὅλον ὑγιῇ καὶ ἀβλαβῇ, ὡς νὰ μὴ ἐδοκίμασε μήτε μικρὰν ἀσθένειαν. Τοῦτο ἰδὼν ὁ πατὴρ, ἔτρεξε χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰ χαριστήρια εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Ἀλλὰ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὕστερον θελομεν διηγηθῆ. Ὡς δὲ εὐρέθη ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν, καὶ τὰ θαύματα ἐβεβαίωσαν τὰ δι' ὀνείρων ἀποκαλυφθέντα, δὲν ἐδίστασαν πλέον οἱ ἐπίτροποι καὶ ἐπιστάται νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὴν οἰκοδομὴν ἱεροῦ ναοῦ, λαμπροῦ καὶ πολυτελεστέρου, ἀναθέμενοι τὰς ἐλπίδας τῶν εἰς

τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἣτις ἐφανέρωσεν εἰς τὴν Μοναχὴν, ὅτι αὐτὴ θέλει οἰκονομήσει τὰ πάντα.

Ἀνεγείρετο λοιπὸν ὁ ἱερός ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐπὶ τοῦ προοικοδομηθέντος, μῆκος μὲν ἔχων πηχ. 26 3/4, πλάτος δὲ πηχ. 16 1/8· ἀλλ' ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο καὶ ὕλη πολλὴ μαρμάρων, μετακομιζομένων τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῆς παρακειμένης Διήλου, καὶ χεῖρας πολλὰς εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς ὕλης καὶ τὴν οἰκοδομήν· καὶ πρὸς ταῦτα ἦτο ἀνάγκη πολλῶν χρημάτων, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ὁποίων πολλάκις οἱ διευθύνοντες τὸ ἔργον ἐπιστάται ἤρχοντο εἰς ἀμνηχανίαν, πῶς νὰ πληρώσωσι τοὺς ἐργάτας καὶ τὴν ὕλην εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος. Ἀλλ' ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἐπρόφθανε τὴν ἀνάγκην, διότι ἐπρόστρεχαν ἀκαταπαύστως πανταχόθεν μὲ θερμὴν εὐλάβειαν οἱ Χριστιανοί, προσφέροντες ὅ,τι ἕκαστος ἠδύνατο, καὶ συντελοῦντες οἰκοδομήν τοῦ ναοῦ, ὡς ποτὲ ὁ παλαιὸς Ἰσραὴλ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου· ἐπειδὴ οὐδεὶς, προστρέγων εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἢ ἐπικαλούμενος καὶ μακρόθεν τὴν βοήθειαν αὐτῆς, ἀσθενῆς, ἢ φυλακωμένος, ἢ αἰχμαλώτος, ἢ κινδυνεύων κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν, ἔμενεν ἀδοθήτης.

Οὕτως ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος οὗτος ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς τιμὴν τῆς ἀειπαρθένου Μητρὸς, καὶ κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, δέσμιον μὲν περικαλλέστατον εἰς τοὺς Θεωμένους ὁμογενεῖς καὶ ξένους, θαῦμα δὲ προφανέστατον εἰς τοὺς κατανοοῦντας, πόθεν καὶ μεταξὺ τίνων περιστάσεων τοῦ ἔθνους συνετελέσθη τόσον λαμπρὸν καὶ πολυτελές

κατάστημα εἰς μίαν νῆσον, καὶ πῶς συντηρεῖται κοσμοῦ-
μενον καὶ βελτιούμενον κατ' ἡμέραν διὰ τῆς εὐλαθείας τῶν
Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι συντρέχουν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἐ-
πικράτειαν καὶ ἀπὸ ξένους τόπους, καταφρονούντες πελά-
γη καὶ κινδύνους, διὰ τὰ φέρωσι τὰ χαριστήρια εἰς τὴν
ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἢ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν κραταίαν
αὐτῆς ἀντίληψιν. Πόσον δὲ εἶναι λαμπρὸν καὶ θαύματος
ἄξιον τὸ ἱερὸν τοῦτο κατάστημα, θέλομεν σκιαγραφῆσαι
μὲ τὸν λόγον ὅσον εἶναι δυνατόν.

Ὁ ἱερός ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ἀπέχει τῆς πα-
ραλίου πόλεως τοῦ ἁγίου Νικολάου βήματα ὀκτακόσια·
κεῖται δὲ πρὸς βορρᾶν αὐτῆς ἐπὶ μικροῦ λόφου, κατὰ
μικρὸν ὑπερανισταμένου, προΐσθιν ἀπὸ τῆς πόλεως, ὥστε
εἰς τοὺς πόρρωθεν θεωμένους καὶ τοὺς παραπλέοντας φαί-
νεται, ὅτι φανερώνει αὐτήν. Φέρει δὲ πρὸς αὐτὸν ὁδὸς
πλατεῖα καὶ ἀναπεπταμένη, στοίχοις δένδρων ἐκατέρωθεν
ἰσομετρούμενη. Τερπνότατον δὲ προσβάλλει θέαμα εἰς
τοὺς ἀναβαίνοντας, ἐν μέσῳ τοῦ περιβόλου ὑπερκείμε-
νος ὁ ἱερός ναός, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς, ἄνωθεν
ἐπὶ τοῦ τοίχου, καθορωμένη. Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
τῆς Θεοτόκου, ὅπισθεν δὲ τοῦ ναοῦ κωδωνοστάσιον, εἰς
ὕψος ἀναβαῖνον πήχεων τεσσαράκοντα πέντε, λαμπρὸν
διὰ τὴν ὕλην πᾶσαν ἐκ στηλῶν λευκοῦ λίθου· μέσον δὲ
τούτου ὠρολόγιον ἴσταται ὑπερμέγεθες, σημαῖνον τὰς ὥ-
ρας ἐπὶ τοῦ μεγίστου κώδωνος.

Γενομένων δὲ κατὰ τὰ προπύλαια, ἐκ λίθου λευκοῦ
ἡσκημένα πάντα, ἐν ἀριστερᾷ τῆς εἰσόδου τοῦ περιβόλου

ρέει διὰ τοῦ τείχους καθαρὸν καὶ ποτιμώτατον ὕδωρ, ἄνωθεν ἀπὸ πηγῆς ἀφθόνου καὶ δι' ὑδραγωγείων παλαιῶν μετοχετευόμενον, ἀνακαλυφθέντων καὶ τούτων εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ὑπεράνω δὲ τῆς θύρας ἵσταται τετραμερὴς Σταυρὸς ἐξ ὀρειχάλκου, ὡς ἐπ' ἄκρας ὁρους πεπηγμένος.

Ἐντεῦθεν ἢ πρὸς τὰ ἔνδον πάροδος, προάγουσα δι' ἐπιπέδου λιθοστρώτου ἐκ λευκῶν μαρμάρων πῆχ. 19, πλάτος ἔχοντος πῆχ. 16· δέχεται δὲ τοῦτο κλίμαξ ἰσοπλατὺς ἐκ βαθμίδων 19, τὰς ὁποίας ὑπερβάς, πατέϊς τὰ προπύλαια, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔχων τὸν κάτω ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐν δεξιᾷ δὲ τὴν Σχολὴν καὶ ἄλλα οἰκήματα, σχηματίζοντα τὸν περιβολὸν· ἀπὸ μέσης δὲ τῆς κλίμακος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου τῆς αὐλῆς, ἀνίσταται κλίμαξ ἑτέρα περικαλλῆς, βαθμίδας ἔχουσα 25, περιέχεται δὲ ὑπὸ δύο παραλληλεπίδων κιγκλιδωτῶν, ἀφ' ἑκατέρων τῶν ἄκρων διὰ πάσης τῆς κλίμακος ἀγομένων. Ὑπερβάς δὲ καὶ ταύτην, ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸν πρόναον, τὸν ὁποῖον σχηματίζει περικαλλῆς στοὰ θολωτὴ, λιθόστρωτος ὅλη, καὶ ἐπὶ στηλῶν λευκοῦ λίθου τοῦ καλλίστου, ἰσομήκης δὲ μετὰ τὰς ἀντικειμένους πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν πλευρὰς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Τοιαύτη μὲν ἡ πρόσοψις τοῦ ναοῦ ἔξωθεν. Ὑπερβάντι δὲ τὰς ὠραίας πύλας, πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένες, θάμβος προξενεῖ καὶ ἑκστασιν ἡ τοῦ ναοῦ εὐπρέπεια, λευκότης μαρμάρων, λαμπρότης ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀφιερωμάτων παντοίων ἀργυρίου καὶ χρυσαίου, πανταχοῦ ἀποστίλ-

βουσα, καὶ περὶ τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν πάνσεπτον Εἰκόνα
τῆς Θεοτόκου, ἐν δεξιᾷ. τῆς εἰσόδου ἱσταμένην ἐπὶ κα-
ταχρύσου εἰκονοστασίῳ, μῆκος μὲν ἔχουσιν δακτύλων ἑν-
δεκα, πλάτος δὲ δακτύλων ὀκτώ.

Εἰς δὲ τοὺς παρισταμένους εἰς τὰς ἱεράς τελετὰς
καὶ ψαλμωδίας, κατ' ἐκάστην τελουμένας εἰς τὸν ἱερὸν
τοῦτον ναόν, ἐγγίνεται ἡ πνευματικὴ ἐκείνη ἀγαλλίασις,
ἡ ὁποία εὐφραίνει τὰς ψυχὰς τῶν πορευομένων εἰς οἶκον
Κυρίου, κατὰ τὸ προφητικὸν λόγιον· διότι πᾶσα ἡ ἐκ-
κλησιαστικὴ τάξις, περὶ τὰς ἱεράς τελετὰς καὶ ὕμνω-
δίας, ἐξακριβοῦται πρὸς τὰς ἱεράς διατάξεις καὶ τοὺς τύ-
πους τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς, τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἔνδον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐπ' ὀνόματι
τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τιμωμένου.
Διηρημένου δὲ εἰς τρία ἀπὸ δύο παραλλήλους στοὰς κα-
τὰ μῆκος ἐκτεινομένας, τὸ μὲν πρὸς δεξιὰν σεμνύεται με-
τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ δὲ πρὸς ἀριστερὰν τιμᾶ-
ται μετὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. Χάριν δὲ τῶν
συντρεχόντων κατ' ἡμέραν Χριστιανῶν, ὠκοδομήθησαν περὶ
τὸν ναόν οἰκήματα μὲν διὰ τοὺς ὑγιεῖς, νοσοκομεῖα δὲ
διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ξενοδοχεῖα διὰ τοὺς πένητας, οἱ
ὅποιοι δὲν λείπουν ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦτο κατάστημα,
τρεφόμενοι καὶ περιποιούμενοι διὰ τῆς ἐπιμελείας τῶν ἐπι-
τρόπων, καὶ πολλοὶ τούτων λαμβάνοντες ἐφόδια καὶ χρη-
ματικὰς βοηθείας ἀναχωροῦντες.

Ἐυστήθη δὲ καὶ Σχολεῖον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κατα-

στήματος, εἰς τὸ ὁποῖον παιδεύονται τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὰ ἐκκλησιαστικὰ μαθήματα, καὶ πᾶσαν τὴν ἐγκύκλιον παιδευσιν, καὶ ἐντόπιοι καὶ ξένοι παῖδες. Ὁκοδομήθη πρὸς τούτοις δι' ἀναλωμάτων τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕτερον ἀλληλοδιδασκτικὸν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ πέντε ἄλλα ἐσυστήθησαν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς νήσου, ἐν οἷς καὶ ἀλληλοδιδασκτικὸν τῶν κορασίων, καὶ συντηρῶνται παρὰ τοῦ ἱεροῦ τούτου καταστήματος, χορηγοῦντος τοὺς μισθοὺς τῶν διδασκάλων.

Εἰς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα χρησιμεύουσι τὰ προσφερόμενα παρὰ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον ναόν, εἰς Θεοφιλῇ ἄρα καὶ φιλόανθρωπα ἔργα καταναλισκόμενα. Ἐπαποταμιεύονται δὲ τὰ περιπλέον καὶ οἰκονομοῦνται παρὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νῦν καταστήσῃσι πόρον σταθερὸν ἀπὸ τῶν τόκων, εἰς βελτίωσιν καὶ συντήρησιν τῆς εὐπρεπείας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ τῶν ρηθέντων καταστημάτων.

Τοιαῦτα ἴσχυσεν ἡ χάρις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἡ πρὸς τὴν πάνσεπτον αὐτῆς Εἰκόνα εὐλάβεια τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι συντρέχουν πανταχόθεν καὶ ἀκαταπαύστως εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον ναόν, ἡ ἐπικαλοῦνται καὶ μακρόθεν τὴν ἱερὰν κραταίαν αὐτῆς ἀντίληψιν, ἀρπύζοντες ἀπὸ τῆς ἀκένωτον πηγῆς τῶν θαυμάτων τὴν ἱασιν ἀθεραπεύτων νοσημάτων, τὴν λύτρωσιν τῶν κινδύνων, τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἐφετῶν, ὅσοι μετὰ πίστεως ἀδιστάκτου καὶ θερμῆς εὐλαθείας προσέρχονται. Ἐκ τῶν ὁποίων θελομεν διηγηθῇ ὀλίγα

τινά, ὅσα ἔχουσιν αὐτόπτας πολλοὺς, καὶ μάρτυρας αὐτοῦς ἐκείνους τοὺς σωθέντας καὶ τυχόντας τῶν δεήσεων.

Παιδίον τετραετές, μονογενὴς υἱὸς ἐνὸς τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, τοῦ Γεωργίου Μαυρογένη, ἀσθενὲς ἐκ γενετῆς καὶ καχεκτικόν, ἔπαθε δεινῶς καὶ κατὰ τὸν ὀφθαλμοὺς ἀποσκορωθέντας διόλου, καὶ μῆνας ὅλους ἐννέα ἦτο τυφλόν. Τὸ πάθος ἐνομιζέτο δυσίατον ἀπὸ τοὺς Θεραπευτὰς ἰατροὺς, οἱ ὅποιοι, ἐξαντλήσαντες ὅλα τὰ βοηθήματα τῆς τέχνης των, ἀνέμενον τὸ ἔαρ, διὰ νὰ ἐπιχειρισθῶσι τέλος πάντων γενικὴν τινα Θεραπείαν τῶν χειρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων εἴκαζον, ὅτι προέρχεται καὶ τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν· προέλεγον δὲ, ὅτι, καὶ ἐὰν ἐπιτύχη ἡ Θεραπεία, ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀβλαβὴς διόλου τοῦ παιδίου ἡ ὄρασις.

Πρὸς ταῦτα ἀπογynωσθεῖσα ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην βοήθειαν, ἀνέθεσεν εἰς τὴν Θεῖαν παντοδυναμίαν τὰς ἐλπίδας της, καὶ προσκαλεσαμένη τὴν εἰρημένην Μοναχὴν κατὰ τὸ 1825, παρεκάλει αὐτὴν νὰ δεηθῇ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπὲρ τοῦ παιδίου της· ἡ δὲ ταπεινόφρων Πρεσβύτις λέγει πρὸς αὐτήν· « Καὶ » διατὶ ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ τὴν ἀμαρτωλὴν τοῦτο, καὶ δὲν » ἐπικαλεῖσαι ἡ ἰδία τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν ; » Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Μοναχὴ ἀπῆλθε, μόλις πεισθεῖσα νὰ σχηματίσῃ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παιδίου τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ μὲ τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς χεῖρας κομποσχοίνιον.

Ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως,

καὶ ἦν λιτανεύει μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως διὰ πάσης τῆς Πόλεως ὅλος ὁ λαός, προπορευομένων τῶν ἀγίων Εἰκόνων· ἡ δὲ μήτηρ τοῦ παιδός, ὑπαντήσασα μετὰ θυμιαμάτων, παρεκάλεσε τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπιτρόπους νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ νὰ προσφέρωσιν αἵτησιν ὑπὲρ τοῦ παιδός τῆς. Τούτου γενομένου, ἡσπάζετο τὸ παιδίον τὴν Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καὶ μὲ κλαυθμηράν φωνὴν ἐφώναζε· « Δός μοι καὶ ἐμένα τὸ φῶς μου, Παναγία μου ». Μόλις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἡ λιτανεία, καί, ὦ τοῦ θαύματος! ἔκραξε τὸ παιδίον μετὰ χαρᾶς· « Βλέπω, βλέπω ». Τρέχουσιν οἱ περίλυποι γονεῖς τοῦ παιδίου, καὶ λύσαντες τὸ περιχάλυμμα, βλέπουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παιδίου ἀνεωγμένους, καὶ παντελῶς ἀβλαβεῖς, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Ταῦτα ἔγιναν ἐν ὧσφι τῆς Πόλεως ὅλης, καὶ ὁ ἱατρὸς αὐτὸς, ὅλος ἐκστατικὸς, ἐκήρυξε τὸ ὑπερφυές θαῦμα.

Συγχρόνως ἔγινε καὶ ἄλλο ὅμοιον θαῦμα εἰς μίαν γυναῖκα, τροφὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ ἰδίου Μαυρογένη, Μαργαρίταν τὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Τήνου Μεντάδου· αὕτη ἔπασχε πάθος πολυχρόνιον εἰς τὸν ὀφθαλμόν, καὶ ὥς ἤκουσε τὸ εἰρημένον θαῦμα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, προσελθοῦσα μὲ θερμὴν πίστιν, ἔλαβε τελείαν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν θεραπείαν.

Ξένος τις ἀπὸ Μολδαβίαν, Δημήτριος ὀνομαζόμενος, ἦτο ναύτης εἰς τὸ ἐθνικὸν Ἀτμοκίνητον, τὸ ὁποῖον διοικούσεν ὁ αἰμίμηστος φιλέλλην "Αγγλος" Ἀστὺξ. Οὗτος,

εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, ὕστερον ἀπὸ τὴν νυκτοφυλακὴν, τὴν ὁποίαν συνήθως αἱ ναῦται φυλάττουσιν, εὐρέθη τὸ πρῶτ' ξηρὸς, καὶ ὅλος ἀκίνητος· ἔτυχε πάσης ἐπιμελείας παρὰ τῶν ἰατρῶν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμίαν ὠφέλειαν· καταντήσας δὲ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, αἰρόμενος ὑπὸ τессάρων, καὶ κατέκειτο εἰς τὸν κάτω ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, βασανιζόμενος ἀπὸ πόνους δριμυτάτους τέσσαρας μῆνας, τρεφόμενος δὲ καὶ περιποιούμενος ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ καταστήματος διὰ τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν.

Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως ἀποκοιμηθεὶς περὶ μεσηδρίαν, τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσε φωνὴν, καλοῦσαν αὐτὸν νὰ σηκωθῇ· ἐξυπνήσας, ἡρώτα τοὺς ἐκεῖ παρόντας, τίς τὸν ἐφώναξε, καὶ μαθὼν, ὅτι οὐδεὶς, ἐνόμισεν ὅτι ἐβλεπεν ὄνειρον, καὶ κάμνων τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, πάλιν ἀπεκοιμήθη· ἤκουσε δὲ καὶ δεύτερον τὴν αὐτὴν φωνὴν, καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπει λευκοφόρον Γυναῖκα εἰσερχομένην εἰς τὸν ναὸν, κάλλος ἔχουσαν καὶ λαμπρότητα ἄρρήτου, καὶ γενόμενος ἔντρομος, ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας του, καὶ περιεπάτει· συνηκολούθησε δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τοὺς λιτανεύοντας περὶ τὴν Πόλιν, καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐξεπλάγη, βλέπων τὸ ἐξαίσιον θαῦμα.

Γυνή τις Λεσβία, Μαρία τὸ ὄνομα, εἶχεν υἱὸν μονογενῆ, ἐτῶν ὄντα 22, πάσχοντα δὲ πρὸ πολλῶν χρόνων πάθος ἀνίατον· ἀφοῦ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐδαπάνησεν ἀνωφελῶς ὅλην τὴν οὐσίαν εἰς ἰατροὺς, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ἀπελπισθεῖσα, ἐπρόσ-

τρεξεν εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἀκούσασά τὰ τελού-
μενα καὶ ἑκάστην εἰς τὸν ἱερὸν αὐτῆς ναὸν θαύματα.
Ἐντυχὲν γὰρ φέρεται ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἀπὸ
ἐν πλοῖον, ὅπου ἐψάλλη ὁ ἁγίασμός, καὶ ἦν στιγμὴν ἡ
γυνὴ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἐπάτησαν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὡς εἶ-
δον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, ἔπεσαν ἀμφοτέρωτεροι πρηνεῖς κατὰ
γῆς, ἀνακαλοῦντες μεγαλοφώνως τὸ ὄνομα τῆς ὑπεραγίας
Θεοτόκου, καὶ ἐπικαλοῦμενοι μετὰ θερμῶν δακρύων τὴν
παρ' αὐτῆς βοήθειαν· καὶ εὐθὺς ἦλθεν αὐτόματος εἰς τὸν
νέον ἑμετὸς σφοδρὸς, καὶ ἐξέβαλε σαρκῶδες τι ὡς ὀκτά-
πουν, καὶ ἠλευθερώθη ἀμέσως ἀπὸ τοῦ πολυχρόνιου πάθος·
ἔφερε δὲ ἡ μήτηρ τοῦτο μετ' ἑαυτῆς μαρτύριον τοῦ θαύ-
ματος εἰς τοὺς συμπολίτας τῆς.

Ἀθηναῖός τις, Γεώργιος ὀνομαζόμενος, ἔχασε τὸν ὕ-
να του ὀφθαλμὸν ἀπὸ πάθος, καὶ μεταχειριζόμενος διάφο-
ρα ἱατρικὰ πρὸς θεραπείαν τούτου, ἔχασε μετὰ ἑξ μηνῶν
καὶ τὸν ἕτερον, καὶ ἔμεινεν ἀόμματος καὶ τυφλός· καὶ εἰς
τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν εὐρισκόμενος, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς
ὑπεραγίας Θεοτόκου, χειραγωγούμενος ἀπὸ ἐν παιδίον, ἀφή-
σας ὃ, τι εἶχε τελευταῖον εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ δυστυχῇ οἰ-
κογένειάν του.

Ἐκεῖτο ὁ δυστυχὴς οὗτος ἐλεεινὸν θέαμα, προσευ-
χόμενος ἀδιαλείπτως, ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνης τῆς ὑπερα-
γίας Θεοτόκου· καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν γυνή τις δαιμο-
νιζομένη ἐφώναξεν, ὅτι τρέχει ὡς ἰθρὼς ἀπὸ τῆς ἁγίας Εἰ-
κόνης· ἐπιπληττομένη δὲ ἀπὸ τὸν ἀόμματον τοῦτον· « Δὲν
βλέπεις, λέγει πρὸς αὐτὸν, τυφλὲ; » τότε ὁ ἀόμματος πα-

ρεκάλεσε μίαν ἀπὸ τὰς παρευρεθείσας γυναῖκας νὰ ἀπο-
σπογγίσῃ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ νὰ χρίσῃ τοὺς ὀφθαλ-
μούς του· τούτου γενομένου, ἀνέβλεψεν ὁ τυφλὸς, καὶ ἡ
δαιμονιζομένη ἦλθε συγχρόνως εἰς τὰς φρένας της, καὶ
ἀπῆλθον ἀμφοτέροι δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ μεγαλύνοντες
τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Γυνή τις, ἐκ χωρίου τῆς Τήνου, τὸ ὄνομα Μαρίνα,
(καὶ ἦτο τοῦ Δυτικῆς δόγματος,) τῆς ὁποίας ὁ ἀνὴρ ἑ-
πασχεν ἀπὸ ὑδρωπικίαν, ἐπρόστρεξεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑ-
περαγίας Θεοτόκου, ἐπικαλουμένη μετὰ Σερμῶν δακρύων
τὴν βοήθειαν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος ἀνδρός της· λα-
βοῦσα δὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ἁγίασμα, ἔπλυνε καὶ ἐπότισεν αὐ-
τὸν ἀπὸ τοῦ ἴδιον, καὶ εὐθέως ἔρρυσεν αὐτόματος τόση
ποσότης ὑγρῶν διὰ τῶν πόρων καὶ τῶν φυσικῶν ὀχετῶν,
ὥστε συνέπεσεν ὁ ὄγκος τοῦ σώματος, καὶ ὁ πάσχων ἀνέ-
λαβεν ἀμέσως τὴν ὑγίαν καὶ τὰς σωματικὰς δυνάμεις του.

Κατὰ τὸ 1834, κατὰ μῆνα Νοέμβριον, ἦλθεν εἰς
τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ξένος τις ἀπὸ τὰ παρά-
λια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Νικόλαος τοῦνομα, πάσχων δει-
νῶς τὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ μίαν πληγὴν, τὴν ὁποίαν συνέβη
νὰ λάβῃ ἐργαζόμενος ἀπὸ τὰ συντρίμματα ἐνὸς μαρμά-
ρου· δὲν ἄφησε μῆτε ἰατρὸν, μῆτε βοήθειαν νὰ μὴ μετα-
χειρισθῇ, ἀλλ' ἡ πληγὴ, ἀντὶ νὰ θεραπευθῇ, κατήυτησεν
εἰς τόσην κακοήθειαν, ὥστε ἔκλεισε διόλου τὸν ὀφθαλμὸν,
καὶ ἔφερεν εἰς αὐτὸν πόνους ἀνυποφόρους. Ἀφοῦ ἐπρο-
κύνησε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, πορευθεὶς εἰς τὸν κάτω ναόν,
ἔβρεξε τὸν ὀφθαλμὸν μὲ τὸ ἁγίασμα, καὶ πάραυτα ἠσθάν-

Ζητι, τὸ ὁποῖον ἤρχετο νὰ πέσῃ διὰ τῶν βλεφάρων· ἐ-
κάλεσε μίαν γυναῖκα παροῦσαν, διὰ νὰ παρατηρήσῃ, ἀλ-
λὰ μήτε αὐτὴ, μήτε ὁ κανδηλανάπτης, παρῶν, ἠθέλησαν
νὰ ἐγγίσωσι, φοβούμενοι μὴ βλάβῃσι τὸν ὀφθαλμόν· τὸν
συνεβούλευον διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἰατρόν· ὁ δὲ, κάμνων
τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἔπλυνε καὶ δεύτερον τὸν ὀφθαλ-
μόν μετὰ τὸ ἀγίασμα, καὶ ἔπεσεν αὐτόματον σύντριμμα
μαρμάρου εἰς σχῆμα τριγωνικόν, ἡνοίχθη ἀμέσως ὁ ὀφ-
θαλμός, καὶ ἔβλεπε καθαρά, χωρὶς νὰ μείνῃ μήτε μικρὸν
σημεῖον πληγῆς.

Τοιαῦτα ὑπερφυῖ καὶ τεράστια θαυματουργεῖ κατὰ
ἐκάστην ἢ χάρις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸν ἐν Τή-
νῳ πάνσεπτον αὐτῆς ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας ὑπὲρ τῶν
προσερχομένων μετ' εὐλαβίας θερμῆς καὶ πίστεως ἀδιστά-
κτου, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ μακρόθεν τὴν
κραταιὰν αὐτῆς ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν, εἰς τιμὴν τοῦ
ὑπερευλογημένου αὐτῆς ὀνόματος, καὶ δόξαν τοῦ μονογε-
νοῦς αὐτῆς Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡ-
μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν Τήνῳ, τῇ κζ'. Ἰουλίου,
ἐν ἔτει τῷ σωτηρίῳ, αὐλβ'.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΕΣΙΝ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ

Η ΕΥΡΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

Τῇ ΤΡΙΑΚΟΣΤῇ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προσимиакὸν
ψάλλομεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Δεῦτε συνέλθωμεν πάντες οἱ εὐσεβεῖς ἐν χαρᾷ, πιστῶς
εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ θείᾳ εὐρέσει, Εἰκόνας τῆς πανά-
γνου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ σκιρτήσωμεν πνεύματι, δοξο-
λογοῦντες ὅτι ἀνέδειξεν ἐν ἡμῖν, τὸ ἡδύτατον θεῶρημα.

Η τοῦ ἡλίου μὲν θέα ἡδεῖα πέφυκεν, ἡδυτέρα δὲ πᾶσι,
τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, Εἰκόνας τῆς πανσέπτου Μητρὸς
τοῦ Θεοῦ, τοῖς πιστοῖς ἀναδείκνυται· ταύτην οὖν πάντες
περιχαρῶς, εὐλαθῶς τε προσκυνήσωμεν.

Φύλαττε πάντας τοὺς τὸν σεπτὸν σου ναὸν, Παρθένε Θεο-
τάκε ἀνεγείροντας τοῦτον, ρύαυσα ἐκ βλάβης δεινῶν
τοῦ ἐχθροῦ, καὶ αἰωνίου κολάσεως, καὶ συνδραμόντας δὲ
πάντας ἐν τῇ αὐτοῦ, οἰκοδομῇ τε καὶ λαμπρότητι.

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ οὖν τῆς Θεοτόκου..

Ἦχος πλ. β΄.

Εξέλαμψε σήμερον ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου
τὴν πρὸς αὐτὴν χαρὰν, τοῦ Ἀρχαγγέλου ἀναφαίναν.

σα· καὶ τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσα καὶ πρὸς πανήγυριν
 παιδράν, τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη συνάγουσα· ἅπαντες
 ἐν πρὸς αὐτὴν ὡς ὁ Ἄγγελος ἐκδοήσωμεν· Χαίρει κεχαρι-
 τωμένη Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε, σὲ καὶ μεσίτην Δέ-
 σποινα τῷ φιλευσπλάγχυνῳ Υἱῷ σου προβαλλόμεθα, δια-
 τηρήσαι καὶ σῶσαι ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἐχθροῦ τὴν κλη-
 ρονομίαν σ· καὶ γὰρ ἰσχύεις ἔσα καὶ βούλοιο.

Εἴσοδος τὸ, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
 καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δόξαν καὶ τιμὴν περιφανῇ, Τήνος ἡ περίθλεπτος νῆ-
 σος ἤδη ἀπέλαβεν· ἔχει γὰρ θησαυρίσμα καὶ μέγα
 καύχημα, ὀρθοδόξων ἀγλαΐσμα, Εἰκόνα τὴν θείαν τῆς Πα-
 νάγνου σήμερον, ἣν περ ὀρώμεν φαιδρῶς, λύσιν τε δεινῶν ἐ-
 ξαιτεῖται, ἣν περ καὶ λαβεῖν προσδοκῶσα, χαίρει καὶ ἀ-
 γάλλεται ἐν πνεύματι.

Στίχος. Ἀκουσον θυγατερ.

Οὔτε ἐκινήθη κατ' ἡμῶν, τῶν πιστῶν σου δούλων Παρ-
 θένε ὁ δεινὸς τύραννος, ὥσπερ λέων ἄγριος κατὰ τῆς
 ποίμνης σου, καὶ ρομφαίαν εἰκόνισε, ζητῶν ἀπολέσαι ὀρ-
 θοδόξων σύστημα, λαὸν Παντάναχτος, τότε σὲ ἀγνή Θεο-
 τόκε, ἔδειξας ἡμῖν σὴν Εἰκόνα, ῥώμην καὶ χαρὰν πᾶσι
 παρέχουσα.

Στίχος. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσι.

Πάντας τοὺς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν, κατασπαζομένους
 Εἰκόνα πίστει Πανάμωμε, πάσης νῦν ἐκλύτρωσαι
 βλάβης καὶ θλίψεως, ἀλλοφύλων ἐφόδου τε λοιμοῦ βαρυτά-
 του, λιμοῦ σεισμοῦ φόγου τε, καὶ παντὸς ἄλλου κακοῦ, ὅ-
 πως ἐν γαλήνῃ βιοῦντες, καὶ εἰρηνικῇ καταστάσει, χά-
 ριν τὴν σὴν Ἀχραυτε γεραίρωμεν.

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'.

Εὐφραίνου πόλις ἡ Τήνος καὶ χόρευε, ἀγαλλομένη τῷ πνεύματι· ὅτι ἐν σοὶ πολύτιμον δῶρον, ἡ Εἰκὼν τῆς Πανάγνου δεδωρήται· ὕψωσον τοίνυν τὴν φωνὴν τῇ Θεοτόκῳ ὕμνον ἀναπέμπουσα· καὶ παρ' αὐτῆς θερμῶς ἐξαιτούσα τῶν δεινῶν ἀμαρτιῶν λύτρωσιν, καὶ βίον καθαρὸν καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πληθὺς ἡ τῶν Τηνίων ἐν ὥδαῖς εὐφημήσωμεν, ἡμῶν τὴν πολιούχον καὶ τοῦ κόσμου προστατίδα· ἐν πόλει ὑπῆρξε γὰρ ἡμῶν, παράδοξος ἡ εὗρεσις Εἰκόνας τῆς αὐτῆς· ὅθεν καὶ πρὸς αὐτὴν χαρμονικῶς σήμερον ἀνακράζομεν· Χαῖρε ἡ ἐλπίς, χαῖρε παντὸς τοῦ κόσμου ἡ λύτρωσις. Ταῦτά καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Ἀφ' ἑκτῆς, τὸ Κοντάκιον τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Θεοτόκου τῷ ναῷ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τὴν Εἰκόνα τὴν αὐτῆς προσκυνήσωμεν, ἐκ κατωδύνου κράζοντες καρδίας αὐτῇ· Πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι, ἐπιρείας καὶ βλάβης, ὁρατῶν ἀπάντων τε καὶ ἐχθρῶν ἀοράτων, τοὺς μετὰ πόθου σκέπη τῇ ἐκ σοῦ, προσπεφευγότας πάναμωμε Δέσποινα.

Καὶ τὸ, Καθ' ὃν καιρὸν ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Ὅρα εἰς τὴν ἀρχήν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σχιρτῶσι καὶ ἀγάλλονται, πιστῶν τὰ σίφη, σήμερον ἐν τῇ ἐνδόξῳ σου μνήμῃ, Θεοκυήτωρ Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε Νύμφη, ἐν ἣ ἡμῶν διέλυσας, τὸ λυπηρὸν, καὶ ἐδειξας, Εἰκόνα σου τὴν ἀγίαν, ὡς θησαυρὸν ἐκ μετάλων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, τὸ Πᾶσα πνοή, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γεναῖον ἐν μάρτυσιν.

Εν κυμβάλοις ἤχήσωμεν, ἐν ὠδαῖς ἀλαλλάξωμεν, τῇ Εἰκόνι· ἅπαντες προχωρεύοντες· καὶ γὰρ ἐκ γῆς πεφανέρωται, πολλοὺς θεραπεύουσα, νοσημάτων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν ἀπαλλάττουσα· ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει ὁμοφώνως, τῷ Ἀγγέλῳ μελωδοῦντες, Χαῖρε Παρθένε βοήσωμεν.

Εν τῇ πόλει συνέλθετε, Ἱερέων ὁ σύλλογος, τῶν Τηνίων σήμερον, χεῖρας αἴρουντες, καὶ τῇ αἴγνῃ ὕμνον πέμποντες, διότι ἀνέδειξε τὸ ἐκτύπωμα αὐτῆς, τὸ φαιδρὸν καὶ χαρμόσυνον, καὶ τοὺς ἅπαντας, ἐν δεήσει κινεῖτε ἐκβοῶντες· Ὁ Παρθένε ρύσαι κόσμον, ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἀλάστορος.

Ιδε κάλλος θαυμάσιον, ἴδε οἶκον εὐκτήριον, τῇ Παρθένῳ σήμερον ἐγειρόμενον, καὶ εἰς αὐτὸν συνερχόμενοι, δεόμεθα Κύριον, καὶ Μητέρα τὴν αὐτοῦ, τὴν ἀσπόρως κυήσασαν τὸν Φιλάνθρωπον, τοῦ λυτρώσαι ἐκ βλάβης ἐναντίων, τοὺς προθύμως συνδραμόντας, καὶ τοῦτον οὕτω κοσμήσαντας.

Τὰς βουλὰς διασκέδασον καὶ τὰ ἔργα κατάργησον, τῶν ἐχθρῶν τῆς ποιμένης σου Παναμώμητε, καὶ γὰρ λαὸς περιούσιος, ὑπάρχουμεν Δέσποινα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ, καὶ αὐτῷ πεπιστεύκαμεν καὶ ἐλπίζομεν, τῶν δεινῶν ἀπαλλάξαι τῶν βαρβάρων, τῶν παρόντων καὶ μελλόντων, τῇ σῇ πρεσβείᾳ Πανύμνητε.

Δόξα τῶν Ἀγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον σὶ εὐσεβεῖς συνελθόντες, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου, πιστῶς πρὸς αὐτὴν ἀνακράζωμεν· Παρθένε αἴγνή, ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐνδο-

ξοτέρα, ἅπαντας διαφύλαττε, τοὺς πιστεύοντας ὃν ἀσπό-
 ρως ἔτεκες Πανάμωμε· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας εὐλαθῶς
 τὴν σὴν Εἰκόνα, ἣν ἐν τῇ πόλει Τήνῳ δι' ὀπτασίας ἀνέ-
 δειξας· καὶ τοὺς ἀνεγείροντας τὸν σὸν ναὸν ἐν ᾧ αὕτη
 τεθησαύριστα· σοῦ δεόμεθα, λύτρωσαι πάντας, τοὺς εὐ-
 σεβεῖς τοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας, καὶ βαρβάρων τῆς δου-
 λείας, καὶ πάσης βλάβης Πανάχραντε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, ἐκ τῶν κανόνων τῆς Θεοτόκου.

Ὡδὴ γ'. Ἦχος πλ. δ'. Σὺ εἰ τὸ σπέρωμα.

Τῖνον ἐκ χειλέων μου· καὶ ἐξ ὀδυνηρᾶς δέησιν, φέρω
 ψυχῆς, ἣν κατοικτειρήσης, ὦ παναμῶμε Δέσποινα.

Εἰδειξας Εἰκόνα σου, ἐν Μοναχῇ ὄναρ Ἀχραντε, ἥνπερ οἱ
 πιστοὶ δοῦλοι σου λαβόντες, ὡς Σησαυρόν ταύτην ἔ-
 χομεν.

Χαίροντες Πανύμνητε, τὴν σὴν Εἰκόνα σεβόμεθα, καὶ
 γὰρ διὰ σοῦ ἄφεσιν πταισμάτων, τῶν πολλῶν λαβεῖν
 ἐλπίζομεν.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν τε τεῖχος Χριστιανοί,
 σὲ δοξολογοῦμεν, ἀστιγῆτως Ἀνύμφευτε.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

D

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023129

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

